

„Arra hívtunk, hogy az Úr nagy tetteit hirdessük” (vö. 1Pt 2,9)

Az Úr csodálatos tetteket visz végbe működésével. Amikor megteremtette a világmindenséget, „látta, hogy ez jó” (Ter 1,25), miután megteremtette a férfit és a nőt, és rájuk bízta az egész teremtet világot, látta, hogy ez „nagyon jó” (Ter 1,31). De mindent felülmúl az a műve, melyet Jézus vitt végbe: halála és föltámadása által új világot és új népet teremtet. Jézus mennyei élettel ajándékozta meg ezt a népet: egymás befogadásában, a megosztásban, önmagunk odaajándékozásában álló igazi testvériséggel. Péter levele tudatára ébreszti az első keresztyéneket, hogy Isten szeretete által „választott nemzetség, királyi papság, szent nemzet, Isten tulajdon népe” lettek (ld. 1Pt 2,9-10).

Ha az első keresztyénekhez hasonlóan mi is valóban tudatára ébrednénk, kik is vagyunk, mit is művelt bennünk, közöttünk és körülöttünk Isten irgalma, ámulatunkban nem bírnánk magunkban tartani az örömet, és sürgetést éreznénk, hogy megosszuk másokkal, hogy „hirdessük az Úr nagy tetteit”. Egymástól elszigetelten azonban nehéz, szinte lehetetlen hatékonyan tanúságot tenni annak az új közösségi létnek a szépségéről, amelyet Jézus hozott. Természetes tehát, hogy Péter az egész néphez intézi ezt a felhívást.

Nem civakodhatunk és pártoskodhatunk, de még csak nem is lehetünk közömbösek egymás iránt, ha azt hirdetjük: „Az Úr új népet hívott életre, megszabadított az önzéstől, a gyűlöletről és a haragtól, mert törvényül adta a kölcsönös szeretetet, és ez egy szívvé, egy lélekke tesz bennünket...”.

Keresztyén népünk körében természetesen vannak különbségek gondolkodásmódunkat, hagyományainkat, kultúránkat illetően, de ezeket tisztelettel el kell fogadnunk, fel kell ismernünk ennek a nagy változatosságnak a szépségét, tudva, hogy az egység nem egyformaság.

Ezt az útmutatást fogjuk követni a keresztyének egységéért meghirdetett imahéten, amelyet az északi féltekén január 18. és 25. között ünneplünk, majd pedig az egész év folyamán. Az élet igéje arra hív, hogy különböző egyházakhoz és közösségekhez tartozó keresztyének próbáljuk jobban megismerni egymást, beszéljük el egymásnak az Úr csodálatos tetteit. Akkor valóban hitelesen tudjuk majd „hirdetni” is ezeket a tetteket, mert tanúságot teszünk az egységünkről éppen a különbözőségben, és konkrétan is támogatjuk egymást.

Chiara Lubich is határozottan bátorít minket ezen az úton: „A szeretet a leghatalmasabb erő a világon: aki megéli, akörül kirobban a békés keresztény forradalom, és azt ismétli a mai keresztényeknek, amit évszázadokkal ezelőtt az első keresztények mondtak: »épphogy megszülettünk, már el is árasztottuk az egész világot«. [...] A szeretet! Milyen nagy szükség van a világban a szeretetre! És bennünk keresztényekben! Mindnyájan együtt a különböző egyházakban több mint egy milliárdan vagyunk. Nagyon sokan, tehát igen csak láthatónak kellene lennünk. De annyira megosztottak vagyunk, hogy sokan nem is látnak, és Jézust sem látják rajtunk keresztül. Ő azt mondta, hogy a kölcsönös szeretetről és az egységről a világ fölismeri, hogy az övéi vagyunk, és általunk őt is megismeri: »Arról tudják majd meg rólatok, hogy a tanítványaim vagytok, hogy szeretettel vagytok egymás iránt.« (Jn 13,35) [...] A jelen kor tehát mindenkitől szeretetet kér, egységet, közösségvállalást és szolidaritást. S az egyházakat is az évszázadok óta tönkretett egység helyreállítására hívja.”

Fabio Ciardi OMI

Fordította: Reskovits Ágnes

/forrás: www.fokolare.hu/